

Реєстраційне свідоцтво
ЮФ № 406 від 16.06.1999.

ВІПРУЮ

№ 6 (257)
ЧЕРВЕНЬ
2020

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

«БУДЕМО МОЛИТИСЯ, ЩОБ В УКРАЇНІ ПРИМНОЖИЛИСЬ ПРАВЕДНІ ЛЮДИ» - СТАРШИЙ ЄПІСКОП МИХАЙЛО ПАНОЧКО УЧАСНИКАМ НАЦІОНАЛЬНОЇ МОЛИТВИ

Суботній вечір 6 червня 2020 року тисячі християнських родин в Україні і за її межами мали нагоду поринути в особливу атмосферу молитви за наш край. Національний день молитви, що уже кілька років поспіль святкували у столичному Палаці спорту, цього року через карантин відзначили онлайн.

Хоча перед екраном повною мірою відчувати те, що відчуваєш у присутності тисяч людей, зібраних під одним велетенським дахом, неможливо, утім, особливе відчуття єдності християн невід'ємне для цієї події. Очільники і старші служителі Церков різних деномінацій, які зібралися у церкві «Благодать» на Київщині, по черзі виголошували слово до молитви. Серед потреб, які вони озвучили, – припинення військової агресії, захист від коронавірусу, впровадження біблійних цінностей, подолання корупції та чимало інших. Під час ефіру застосували прямі вклучення з регіонів України, а також з Великої Британії, звідки до учасників молитви звернувся натхненник заходу, відомий євангеліст Девід Гасавей.

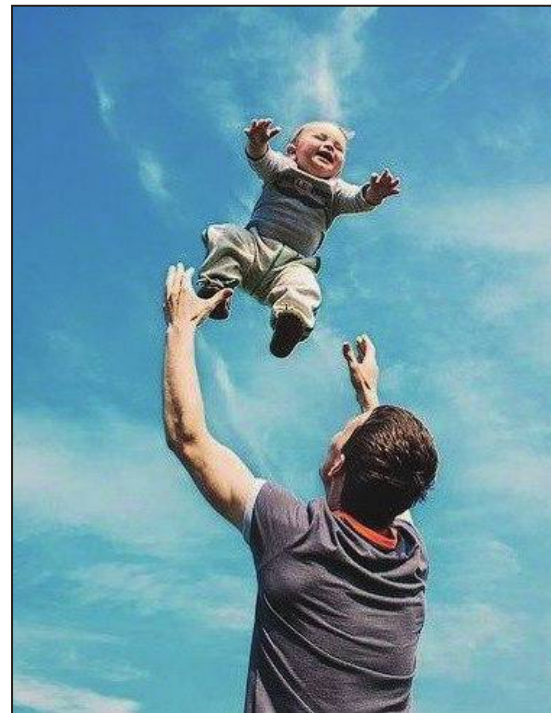
Він зазначив, що в час світової пандемії коронавірусу молитва для християн стала ще важливішою, ніж будь коли. «Це час наповнювати церкви, свідчити про силу Біблії і силу молитви. Я вірю, що Бог використає те, що мало привести до катастрофи, і поверне на краще, для того, щоб принести духовне пробудження», – підкреслив євангеліст. За словами служителя, Бог відповідає на молитву українців, оскільки COVID-19 не накоїв у нашій країні такої біди, як у Західній Європі, наприклад, на батьківщині Давида, де рівень смертності найвищий в Європі. «Я хочу, щоб ми подивилися повз хвороби, повз економічну кризу і побачили, що може зробити Бог. Побачили Його

силу і те, як Він зробить чудо» – наголосив євангеліст. Прямую трансляцію організатори доповнили прекрасними музичними творами, які звучали зі сцени Палацу спорту під час Національного дня молитви у попередні роки. Заключну проповідь виголосив старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко. Він звернувся до Слова Божого на основі тексту з 1 Петра 3:11-12 – «Бо очі Господні до праведних, а вуха Його до їхніх прохань, а Господнє лице проти тих, хто чинить лихе!». «Кожна людина, і це природно, хоче, щоб її молитва була почута. Але Господь ставить умови, за яких вона буде почута. Господь реагує на молитву праведних! Тому будемо молитися, щоби в Україні примножилися праведні люди. У цьому – секрет успіху нашої країни! Молімося, щоб у наших селах і містах у всіх сферах було більше праведників, і ця молитва дасть результат», – підкреслив Михайло Паночко.

ДЕНЬ БАТЬКА

День батька в нашій країні офіційно почали святкувати зовсім недавно – з 2019 року. У травні минулого року Кабінет міністрів схвалив проект відповідного указу президента, призначивши святкування Дня батька щорічно у третю неділю червня.

У США, Німеччині і низці європейських країн День батька почали відзначати близько 100 років тому. Вважається, що ініціювала нове свято в 1910 році американка Сонора Сمارт, яка вирішила таким чином висловити вдячність своєму батькові – ветерану громадянської війни Вільяму Джексону Смарту. Смарт овдовів, коли його дружина загинула при пологах їхньої шостої дитини. Він виходив немовля і дав пупівку в життя своїм старшим дітям. Свято швидко отримало визнання спочатку в штаті Арканзас, потім – у всій країні, а згодом набуло популярності у світі. В Україні День батька відзначатимуть лише вдруге. Але сподіваємося, це свято стане улюбленим і радісним, як і День матері.

П'ЯТДЕСЯТНИЦЯ

Трійця, або день П'ятдесятниці, будучи одним із найбільших християнських свят, продовжує залишатися дещо незрозумілим. Бо центр цього свята – Дух Святий – для світу залишається незнаним. «Його світ прийняти не може, бо не бачить Його та не знає Його», – сказав Христос, обіцяючи послати на землю Святого Духа.

Та все ж це реальна Особа, з якою можна мати контакт. Звертаючись до учнів, Христос додав: «Його знаєте ви, бо при вас перебуває і в вас буде Він» (Ів. 14:17). У день П'ятдесятниці, власне, і звершився оцей процес сходження Святого Духа. Але для того, щоб Божий Дух «був у вас», необхідно пережити

власну П'ятдесятницю – усе, що відбулося того дня з учнями в горниці, має відбутися з вами. Світ вас не зрозуміє, назве безумними. Але ви отримаєте щось незрівнянно більше – Духа життя, Духа правди, Утішителя, Заступника, Порадника, Учителя – ось далеко не повний перелік Його імен, що відображають певні аспекти Його служіння. І тоді вам відкриється велична істина, що суть християнства – це не виконання релігійних ритуалів, а живе спілкування з Богом, спільність зі Святим Духом. Нині на землі налічується 600 млн. людей, котрі пережили власну П'ятдесятницю і практикують такі харизматичні прояви, як видіння і надприродні відкриття, говоріння іншими мовами, пророцтва і звіщення майбутнього, зцілення хворих тощо. Це 25% християн, або ж 8% населення всієї землі. З днем П'ятдесятниці, друзі!

В ЄВРОПІ УТИСКУЮТЬ РЕЛІГІЙНУ СВОБОДУ

СТОР. 2

АСТРОЛОГІЧНІ ПРОГНОЗИ І КОРОНАВІРУС: ЧИ ПОПЕРЕДЖАЛИ ПРО ЦЕ ЗОРІ?

СТОР. 5

ДЕ БОГ, КОЛИ ПРИХОДИТЬ ЛИХО

СТОР. 6

ЩЕ РАЗ ПРО ДОБРО І ЗЛО

СТОР. 7

«Та ви приймете силу, як Дух Святий зліне на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8).

НА САЙТІ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ РАДИ ЦЕРКОВ ОПРИЛЮДНЕНО РЕЗОЛЮЦІЮ УЧАСНИКІВ ТЕЛЕМАРАФОНУ «УКРАЇНА ЗА СІМ'Ю»

Підписники резолюції закликали державу до формування сімейної політики, відмовитися від ратифікації Стамбульської конвенції, не запроваджувати гендерну ідеологію, заборонити сурогатне материнство, обмежити доступ до абортів та створити новий орган влади, який буде займатися питаннями сім'ї.

РЕЗОЛЮЦІЯ

учасників телемарафону «Україна за сім'ю»

Ми, учасники телемарафону «Україна за сім'ю», усвідомлюючи відповідальність перед Богом та майбутніми поколіннями, дбаючи про утвердження сімейних цінностей, захист дітей та молоді, прагнучи розвитку українського суспільства на засадах високих моральних і духовних цінностей, проголошуємо наступне:

1. Актуальною є необхідність формування державної сімейної політики з огляду на катастрофічну демографічну ситуацію в Україні, великий відсоток розлучень і дітей, що виховуються в неповних сім'ях.

Необхідно спрямувати значні зусилля держави та громадянського суспільства на підтримку сімей, материнства та батьківства, на впровадження в навчальний процес програм з підготовки до подружнього життя, створення належних соціальних і інших умов для мінімізації практики абортів, на ліквідацію системи утримання і виховання дітей в інтернатних закладах та натомість популяризувати усиновлення серед громадян України.

2. На сьогодні особливо важлива необхідність об'єднання зусиль влади, світської та релігійної громадськості у вирішенні проблеми домашнього насильства, яке збільшилося в умовах запровадженого в Україні карантину. Однак замість ратифікації так званої Стамбульської конвенції, яка ангажована гендерною ідеологією, Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій послідовно закликає Уряд і Парламент розвивати національне законодавство України з протидії домашньому насильству та насильству проти жінок. Тобто піти шляхом тих країн Європи, які також відмовилися від ратифікації цієї Конвенції.

3. Гендерна ідеологія не повинна впроваджуватися в законодавство України: ні в освітній процес, ні в кримінальний кодекс. Гендерна ідеологія згубна для будь-якого суспільства,

оскільки піднімає поняття біологічної статі кількома десятками гендерів за принципом самоідентифікації. Зокрема, у батьківській спільноті викликає занепокоєння антидискримінаційна експертиза підручників і освітніх, запроваджена наказом МОН України. А вже ця експертиза дискредитована її виконавцями через численні приклади ідеологічної заангажованості засад її проведення.

4. Останнім часом особливим резонансом відгукується в суспільстві проблематика комерційного сурогатного материнства, яке заборонене в багатьох країнах Європи, однак за багато років перетворилося на бізнес з торгівлі дітьми в Україні.

Комерціалізоване сурогатне материнство знецінює гідність дитини до рівня товару, а також руйнує гідність жінки через зневагу до

материнства та безкорисливої любові до дитини, яке підміняється вимогою дотримуватися жорстких умов контракту.

5. До цього часу не працює на практиці норма п.10 статті 78 Закону України «Про освіту», яка передбачає впровадження принципу «гроші за дитиною» в освіті для приватних закладів освіти, у тому числі з релігійною спрямованістю їх освітньої діяльності. Залишковий підхід до фінансування приватних закладів освіти робить навчання в них надто дорогим, шкодить розвитку плюралізму освіти та забезпеченню права вибору в освіті.

6. Критичною є ситуація з масовими абортими в Україні, що пов'язано з відсутністю належної просвітницької кампанії серед молоді та соціальної допомоги нужденним сім'ям і жінкам. Українська держава і громадянське суспільство мають виробити стратегію зведення практики штучного переривання вагітності, щоби сприяти збереженню життя кожної ненародженої дитини, враховуючи при цьому матеріальні, психологічні та фізіологічні ризики для жінки і чоловіка – батьків зачатой дитини.

7. Усі ці виклики і завдання в сфері сімейної політики потребують створення в Україні центрального органу виконавчої влади у справах підтримки сім'ї, дітей, материнства і батьківства. Значне погіршення демографічних показників за період останніх дев'яти років підтверджує, що державна сімейна політика потребує належної інституалізації, бюджетного фінансування та системного підходу.

У тому числі важливим є налагодження постійної взаємодії Парламенту і Уряду з релігійною спільнотою щодо формування та реалізації державної сімейної політики.

7 червня 2020 р.

У ВЕЛИКОБРИТАНІЇ ПРОЙДЕ ЩОРІЧНИЙ ТИЖДЕНЬ МОЛИТВИ

Християнська благодійна організація в Великобританії закликала всіх приєднатися до щорічного Тижня молитви, щоб підтримати людей похилого віку та медпрацівників.

Представники організації «Pilgrims Friend Society» відзначили, що головними темами молитовного тижня стануть допомога літнім і як церкви можуть краще служити людям в похилому віці.

Цього року Тижень молитви тривав з 7 до 13 червня і завершиться в день народження королеви, повідомляє christiantoday.com.

Головний виконавчий директор організації Стивен Гаммерслі говорить, що їхня мета – підбадьорити церкви в молитві та в служінні старшому поколінню, яке любить і береже Бог.

«Незважаючи на пандемію, багато людей похилого віку по всій країні продовжують насолоджуватися життям і старанні в молитві й надихають інших», – пояснив він.

Протягом тижня благодійна організація публікувала молитви за церкву, медперсонал тощо. Співробітники також підготували інструкцію, в якій розповіли про те, що церква може зробити для людей старшого віку, і про проблеми, з якими вони стикаються, наприклад, деменцію, самотність тощо.

Гаммерслі додав, що деякі з літніх людей пройшли через Світову війну і можуть пригадати, як епідемія іспанського грипу в 1918-1920 роках вплинула на їхні сім'ї.

«Ми можемо багато чому у них навчитися. Вони можуть стати нашим джерелом підбадьорення, оскільки пережили благодіє Бога», – підсумував він.

ЛГБТ НАМАГАЄТЬСЯ ЗАБОРОНИТИ ЦЕРКВАМ В УКРАЇНІ НАДАВАТИ ДОПОМОГУ ГОМОСЕКСУАЛІСТАМ

ЛГБТ-спільноти забороняють повернути природну стать людям, які «передумали». Йдеться про різновид терапії, коли лікарі, психологи, чи християнські організації надають гомосексуалістам духовну чи психологічну допомогу, сприяючи відновленню природної статі (гетеросексуальності).

На Facebook-сторінці організації Freedom House Ukraine розміщено оголошення, що вони збирають дані, наскільки в Україні поширена конверсійна (репаративна) терапія ЛГБТ-людей, яка змінює їхню

сексуальну орієнтацію, або гендерну ідентичність, на гетеросексуальну. Йдеться про різновид терапії, коли лікарі, психологи чи християнські організації надають гомосексуалістам духовну чи

психологічну допомогу, сприяючи відновленню природної статі (гетеросексуальності).

Як мінімум дивно виглядає така ініціатива від «борців» за рівність прав. Вони вимагають, щоб у школах впроваджували сексуальну освіту і пропагували одностатеві відносини, а самі забороняють гомосексуалістам повернутися до природної статі, у першу чергу порушуючи права людини!

У прямому розумінні слова вони позбавляють можливості та надії на відновлення статі на гетеросексуальну. Особливо насторожує те, що у своєму опитуванні Freedom House Ukraine особливий наголос робить на релігійні організації.

Ціль опитування цієї організації замаскована під «заборонити небезпечні практики», але має всі ознаки диктатури.

stovoproslavo.

В ЄВРОПІ УТИСКУЮТЬ РЕЛІГІЙНУ СВОБОДУ

Дедалі швидшими темпами в Європі відбувається утискування релігійної свободи. Виконавчий директор організації ADF International Пол Коулман, який безпосередньо працює над захистом свободи віросповідання, вважає, що на сьогодні існує серйозна загроза демократії.

За його словами, «в Європі з кожним роком стає щораз менше релігійної свободи. Криміналізація висловлювання за допомогою так званих законів про мову ненависті закриває важливі публічні дебати, що становить серйозну загрозу демократії».

Пол Коулман пригадав безрезультатне рішення Європейського суду з прав людини щодо двох шведських

акушерів, котрі відмовилися робити аборт і в результаті втратили будь-яку можливість працювати навіть отримати допомогу по безробіттю.

Подібний випадок трапився з фінською депутаткою Пяйвою Рясянен, яка отримала кримінальне переслідування за висловлювання у Twitter на тему неможливості надходження коштів від заходів ЛГБТ (йдеться про Лютеранську церкву,

яка підтримала «LGBT Pride 2019») та її висловлювань про християнське бачення сексуальності.

Європейці щоразу частіше змушені

обирати між кар'єрою і моральними цінностями.

Організація «Допомога церкви в потребі», яка вже досить давно стежить

за ситуацією релігійної свободи у світі, не лише підтвердила слова Коулмана, а й висловила занепокоєння з цього приводу, наголошуючи, що в Європі тихо, але дуже послідовно відбувається це утискування.

Фіксується і пряма дискримінація християн. Йдеться про тиск, напади з боку ЛГБТ-середовищ на послідовників Христа.

Виконавчий директор неурядової організації Еллен Фантіні розповідає про арешти вуличних проповідників, фінансовий крах християнських підприємств та інші негаразди, які ґрунтуються на порушенні основних прав усіх європейців.

ІІ ВЕЛИЧНІСТЬ ПОКІРНІСТЬ

Адам і Єва мали в Еденському саду повну свободу, і послух Богові був їхнім радісним і добровільним станом. Фактично, сумнів у доброті Бога став коренем гріхопадіння. Брехня диявола очорнила Творця, і люди зробили свій вибір, підкорившись ворогові. Як наслідок, воля кожної людини на землі закабалена власними, а не Божими, цілями й бажаннями. Нам усім хронічно хочеться не Божого. Ось чому засудження – природний супутник усіх, хто живе для себе. Воно затьмарює будь-яку земну радість і досягнення.

Ісус прийшов, щоб явити абсолютну залежність і цілковитий послух Отцеві. Його покора через хрест з'єднала нас із Богом. Послух Христа приніс виправдання всім, хто в Нього повірив. Ми набули вільну волю й навички коритися Богові, а не тілесним бажанням.

Покірність – це плід довіри, упокорення й любові. Покірність завжди пов'язана з вірою в доброту Бога. Ми діємо наосліп, вибираючи й Його волю, часто йдучи всупереч видимій вигоді. Ми віримо Богові, а не очам.

Покірність Богові – це завжди крок смерті. Ми наступаємо на горло вимогому воланню своєї плоті заради любові до Батька й упевненості в Його турботі.

Покірність Богові – це завжди акт поклоніння й перемоги над страхами й тілесною вигодою. Покірність – результат єдності з Христом.

«Я – виноградина, ви – галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви» (Ів. 15:5). Це святе святих нашої покірності.

Покірність Слову – ознака істинної віри

Покірність істині дає нам непохитну впевненість у єдності з Ним. Той, хто знає Бога, має природне бажання коритися Йому.

Покірність – це двері до нових глибин розуміння слави й сили Суцього. Віра без покірності і діл – це мертва віра лицеміра й неправдомовця.

Якщо людина покірна Божому Слову, вона перебуває в Ісусі. Покірність Слову – це доказ того, що Його любов полонила моє серце й керує моєю волею.

Перебування в Христі обов'язково відобразиться у відповідному способі життя. Життя Христа не може бути пасивним у нас, воно ламає наш досвід.

Від задоволення своїх бажань і догодження собі ми переходимо до пошуку Божої волі й догодження Богові, від саможалоств і непростощення ми йдемо до милосердя, від гри на милому комп'ютері – до миття чийсь брудних ніг.

Як і в чому покортися

Якої покірності очікує від нас Божий Син? «Тож підкоріться Богові та спротивляйтесь дияволу, то й утече він від вас. Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас. Очистьте руки, грішні, та серця освятить, двоєдушні! Журіться, сумуйте та плачте! Хай обернеться сміх ваш у плач, а радість у сум! Упокоріться перед Господнім лицем, і Він вас підійме!» (Якова 4:7-10).

Нам необхідний біблійний світогляд для духовної битви! Треба наповнювати свій розум Словом, щоб ми бачили фальш і підробку диявола, щоб знали, де воля Божа, а де – оманливий шепіт сатани...

Треба підпорядкувати свій розум Богові. Якщо так написано в Біблії, то Бог має слухність, і я підкорюся, навіть якщо не розумію.

Ось тут і проходить межа між знанням про Бога і знанням Самого Бога. Покірність істині – це визнання того, ким я став у Христі Ісусі.

Покірність почуттів

«Послухом правді очистьте душі свої через Духа на неліцемерну братерську любов, і ревно від щирого серця любіть один одного» (1 Петра 1:22).

Я вже не люблю... Він мені неприємний... Усе вигоріло й минулося... Приблизно так часто звучить фінал наших людських потуг у любові й служінні. Але кінець моїх почуттів, симпатій і приємностей змушує мене шукати надприродну любов. У Христі, підкорюючись істині, ми можемо любити!

Улюблений Богом має в собі Джерело любові! А душевність – один із найстрашніших ворогів нашої покірності Христові. Ми плутаємо земні почуття з Його небесними дарами і Скарб неба – із земним дрібязком.

«Як часто люди стверджують, що відчують Божу руку у своєму рішенні одружитися або вийти заміж, коли насправді відчують особливий стан ендокринної рівноваги, яка й викликає відчуття повної радості та щастя» (О. Берклі, богослов-біолог).

Покірність Богові вміє йти всупереч усім почуттям. Усі емоції Христа в Гетсиманії були проти Його кроку, і краплі крові на лобі – тому підтвердження. Але Він покоровився Отцеві й пішов супроти всіх почуттів і аргументів розуму. «Нехай станеться воля Твоя!» – ось гімн любові!

Покірність волі

«Адо всіх Він промовив: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за мною йде. Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто ради Мене згубить душу свою, той її збереже» (Лука 9:23-24).

«У Біблії мене бентежать не ті речі, які я не розумію. У Біблії мене бентежать ті речі, які я розумію», – писав Марк Твен.

Наша воля – невіддільна частина нашого

розуму і почуттів. Але вона має честь і обов'язок підкорятися безпосередньо Богові й Господу нашому Ісусові Христу.

Якщо Христос – мій скарб, заради Нього я залишу все, але якщо ні, то виберу собі не хрест, але «легкий хрестик», щоб випадково не перепрацювати і не втомитися.

Любов до Христа спонукує навернених шукати можливості служити Богові, а непокірність Слову й Духові породжує «релігійних трутнів» і номінальних християн. А Христа нудить від «теплоти» (Об'явлення 3:16).

Ми маємо видалити все, що стоїть на шляху наших стосунків з Господом Христом. Серіали, ютуби, фейсбучну й інстаграмну нарцисичність, новини, філірт і порно, самовираження у спорті чи на сцені, бої без правил і з правилами, усе, що обкрадає мою віру, – геть!

Практика теорії

А тепер спробуйте відповісти собі на запитання. Що зміниться, якщо я прислухаюся до цієї Божої обітниці: «Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі» (Філіп'ян 4:6-7).

Що буде, якщо я коритисусь цим Божим словом: «Не мститься самі, улюблені, але дайте місце гніву Божому, бо написано: «Мені помста належить, Я відплачу», – говорить Господь. Отож, як твій ворог голодний, – нагодуй його; як він прагне – напій його, бо, роблячи це, ти згортаєш розпалене вугілля йому на голову. Не будь переможений злом, але перемагай зло добром» (Римлян 12:19-21).

Наше знання і віра не матимуть жодного ефекту, якщо покірність Христові не поєднає їх із практичним життям.

Лише її величність Покірність відчиняє двері для прояву справжньої сили й життя Христа всередині нас. Християнство – це не демонстрація наших богословських знань, але життя Сина через нас!

Олександр КАЛІНСЬКИЙ.

Пастор.

АКТИВІСТКА З СИНДРОМОМ ДАУНА ЗУПИНИЛА ЛЕГАЛІЗАЦІЮ АБОРТІВ У ПІВНІЧНІЙ ІРЛАНДІЇ

Асамблея Північної Ірландії ухвалила поправку проти легалізації абортів попри тиск британського уряду. Вирішальну роль відіграло втручання 24-річної Гейді Кроутер, яка має синдром Дауна.

Гейді написала до парламентарів листа, в якому переконувала, що запровадження британською владою абортівний закон – явний акт дискримінації людей з інвалідністю, таких, як вона, пише Vatican News.

Рішення депутатів парламенту з погляду права нічого не змінює, принаймні поки що. Але це – різне послання до влади в Лондоні, яка минулого року нав'язала нові правила, використовуючи серйозну інституційну кризу, що охопила тоді Північну Ірландію.

Нинішнє голосування показало, що ірландці не згодні з легалізацією абортів. Це підтверджує також той факт, що всі попередні кампанії, які мали привести до «демократичної» легалізації абортів, закінчилися нічим. Під час голосування було підкреслено, що в справі легалізації абортів британський уряд поставився до Північної Ірландії зневажливо.

Нові і надто ліберальні правила щодо абортів вступили в силу в Північній Ірландії 31 березня 2020 р. Від цього дня до

22 травня, за словами міністра охорони здоров'я, там проведено 129 легальних абортів. У найбільш суперечливому параграфі нового закону зазначено, що аборт можна виконувати без будь-яких обмежень при будь-якій інвалідності чи ваді дитини. Також і тоді, коли це не загрожує її життю. Таким казусом, серед інших, є синдром Дауна, на який хворіє і Гейді Кроутер. Саме через це вона виступила проти вбивства дітей з інвалідністю і вимагає поважати їхні права. Вона зазначає, що її країна не може порушувати її права і дискримінувати, кажучи, що не хоче її на цьому світі.

У своєму листі до парламентарів Асамблеї Північної Ірландії Гейді, зокрема, написала: «Як людина з синдромом Дауна, я вважаю ці пропозиції дуже болісними і образливими для Північної Ірландії. Вони говорять, що я не така, як інші люди, що я не гідна такого ж рівня правового захисту, як ті, що не страждають на синдром Дауна або

іншу несмертельну інвалідність».

Гейді Кроутер переконана: в законі має бути зазначено, що в Північній Ірландії люди з синдромом Дауна або з іншою інвалідністю, яка не загрожує життю, так само цінні, як і люди, що не мають такої інвалідності – як це має місце в Ірландській республіці. Гейді заохотила депутатів голосувати за життя, зазначивши, що це не партійна справа, а питання рівних прав та опору дискримінації людей з інвалідністю.

Вона пише: «Будь ласка, проголосуйте за цю пропозицію, щоб Асамблея Північної Ірландії могла сказати світові, що не приймає закону, який намагається запобігти народженню таких дітей, як я; закону, який вважає, що ми не маємо такої ж цінності, як люди, що не страждають на синдром Дауна або іншу інвалідність, яка не загрожує життю. Прошу вас проголосувати, щоби створити клімат, який допоможе, а не перешкоджатиме розпізнавати і бачити красу, приховану в додатковій хромосомі».

ДЯКУЮ ТОБІ

Трійця – загальна теологічна назва дня, коли на апостолів було зіслано Святого Духа. Така назва відобразила завершене видиме об'явлення Триєдиного Бога. Задум Отця, заступницька смерть Сина та життя, яке породжує Дух, власне, і творять християнську Церкву. Кожна людина через віру в Ісуса та відродження Духом стає співричечною до Бога.

Точніша назва події, яка сталася на десятий день після того, як вознісся Ісус, – зішестя Духа Святого на Ісусових учнів. Важливо, що Той, завдяки Котрому кожна людська істота (бо саме Духа вдихнув Бог, щоб створене з пороку стало особистістю), прийшов, щоб змінити людину. Через бунт проти Творця людина вбила в собі ту частину Божого Духа, яка робила її повноцінним образом Божим, з'єднуючи її з Творцем.

Важливість приходу Ісуса – у тому, щоб допомогти нам віднайти свою дорогу до Бога, отримавши прощення власного повстання проти Творця і всіх інших гріхів, з ним пов'язаних. Тепер кожен, хто ввірував в Бога, як це відкрив Ісус, зазнавав невидимої зміни: Дух Божий, оселившись в людині, перетворював її на Божий храм. Уперше це сталося в Єрусалимі з Ісусовими учнями того пам'ятного дня, на юдейське свято П'ятидесятниці (це одна назва свята). З того часу кожна людину, яка в пошуку сенсу і Бога приходила до віри у Спасителя Ісуса, сповнював Бог-Дух.

Дух не тисне на особу, без санкції і дозволу розуму Він не почне діяти в людині. Людина, котра, віруючи Ісусу, дозволяє Духу наповнити її, зазнає трансформації,

яка зачіпає зміни в характері, у цінностях і мисленні.

Дух, Який замешкує в християніні, не стає диктатором, Він – Натхненник, Він відкриває розум для того, щоб розуміти Біблію, Він поміщає людину в спільноту, дає сили до подолання руйнівного егоїзму, і тому відновлюються поруйновані стосунки в сім'ї, примиряються давні вороги.

Ті ж, хто відкрив для себе вражаючу силу Бога-Духа, живуть натхненно, вони приєднуються до нескінченного джерела сили, енергії, віри, любові. Такі люди люблять інших, приймають себе, терпимі до недоліків ближніх і критичні до власних.

Людина може ігнорувати, зневажати, гасити натхнення Духа. Тому християнська церква наповнена, утім, як і у всі часи, егостичними християнами. Тихе і лагідне натхнення Духа легко заглушується звичайним шумом і щоденною суєтою, власними звичками і загальноприйнятими традиціями.

Ніщо так не гасить дію Духа, як повторюваний непослух Божому Слову. Апостол Павло переконує нас «жити духом» (Галатів 5:16, 18). Гельмут Тіліке описував це як буквально поміщення себе на «дорогу» Духа.

Святе Письмо вказує принаймні на чотири такі очевидні «коридори», де Дух особливо активний: Святе Писання (2 Петра 1:20-21), молитва (Римлян 8:26-27), служіння одне одному (1 Коринтян 12:7), служіння в любові і проповіді приреченому світу (Дії 1:8).

Дякую Тобі, Господи Боже, за любов до людини і невинну працю, щоб нас, блудних дочок і синів, повернути додому. Дякую Тобі, Господи Ісусе, за самозречення – на хресті Твоя смерть була і за мої гріхи і провини.

Дякую Тобі, Дух Святий, за невинну працю оновлення, яку Ти здійснюєш у громаді Ісусових учнів.

Дякую Тобі, Триєдиний Боже, що утримуєш всесвіт Своєю добротою і милістю.

Микола РОМАНЮК.

ЩО ВИЯВЛЯЄ НАША МОВА

Першопричиною буття стало Слово. «На початку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. Воно в Бога було на початку. Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього» (Ів. 1:1-3).

Люди добре розуміли один одного і Бога. «І була вся земля – мова та слова одні. І сталось, як рушали зо Сходу вони, то в Шиньарському краї рівнину знайшли, і оселилися там. І сказали вони один одному: «Ану, нароби́мо цегли, і добре їй випалімо!». І сталася цегла для них замість каменя, а смола земляна була їм за вапно. І сказали вони: «Тож місто збудуймо собі, та башту, а вершина її аж до неба. І вчинімо для себе ймення, щоб ми не розпорошилися по поверхні всієї землі». І зійшов Господь, щоб побачити місто та башту, що людські сини будували їй. І промовив Господь: «Один це народ, і мова одна для всіх них, а це ось початок їх праці. Не буде тепер нічого для них неможливого, що вони замишляли чинити. Тож зійдімо, і змішаймо там їхні мови, щоб не розуміли вони мови один одного». І розпорошив їх звідти Господь по поверхні всієї землі, і вони перестали будувати те місто. І тому названо ймення йому: Вавилон, бо там помішав Господь мову всієї землі. І розпорошив їх звідти Господь по поверхні всієї землі» (Бут. 11:1-9).

Мова – це не просто набір слів, а особливий спосіб вираження національного світосприймання, своєї ментальності. Кожен народ має свою внутрішню структуру мови і своєрідний спосіб сприйняття світу. Тому, вивчаючи мову, ми не просто запам'ятовуємо слова, а проникаємо у спосіб мислення народу, який розмовляє нею, в його світогляд. Мова ідентифікує народ і є однією з найголовніших ознак державності. Кілька слів, сказаних мовою країни, в яку ми приїжджаємо, свідчать про вияв поваги до народу, який там проживає.

Чи не найбільшого розквіту наша мова досягла у творчості видатного українського поета Т. Шевченка. Він був унікальним майстром слова, а тому тонко розумів важливість слів: «Ну що б, здавалося, слова... Слова та голос, більш нічого, а серце бється, ожива, як їх почує...»

Слова можуть творити дивні речі. Вони, як могол, розбивають кремінні, як меч, прошивають душу. Тому потрібно пильнувати, які і кому ми говоримо слова.

Саме мову як один із найголовніших засобів єднання людей використав Бог, коли творив Свою Церкву: «Усі ж вони сповнилися Духом

Святим, і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав. Перебували ж в Єрусалимі юдеї, люди побожні, від усього народу під небом. А коли оцей гомін зчинився, зібралася безліч народу та й диву далися, бо кожен із них тут почув, що вони розмовляли їхньою власною мовою! Усі ж побентежилися, та дивувалися, та й казали один до одного: «Хіба ж не галілеяни всі ці, що говорять? Як же кожен із нас чує свою власну мову, що ми в ній народилися? Парфяни та мідяни та еламіти, також мешканці Месопотамії, Юдеї та Каппадокії, Понту та Азії, і Фрігії та Памфлії, Єгипту й лівійських земель край Кірени, і захожі римляни, юдеї й нововірці, критяни й араби – усі чуємо ми, що говорять вони про великі діла Божі мовами нашими!». І всі не виходили з дива, і безрадіні були, і говорили один до одного: «Що ж то статися має?» (Дії 2:4-12).

У день зішестя Святого Духа на землю Бог в надприродний спосіб вплинув на людей з вибраного народу, і вони заговорили мовами інших народів про важливі справи Божі. Божа присутність перейшла від єврейської теократії до інтернаціональної Церкви Господа Ісуса Христа, Його Тіла. Інші мови стали ознакою виникнення внутрішнього духовного зв'язку між віруючими людьми та Богом, адже вони говорили так, як їм Дух промовляти давав.

Бог завжди хоче бути для людей максимально зрозумілим. Тому в переліку дарів Святого Духа є «різні мови» і «вяснення мов» (2 Кор. 12:10). Він хоче звертатись до Церкви тільки для Нього зрозумілою мовою і тлумачити її. Хіба це не чудово?

Як замінням мов Бог зупинив справу будівництва величної споруди, яка б відвернула б від Нього увагу людей, так відкриттям можливості духовного сприйняття та розуміння один одного через дар інших мов Бог започаткував справу найважливішого будівництва – Його Церкви, яка покликана бути носієм Його слави, возвеличувати та прославляти Його Ім'я. Так були закладені підвалини будівництва дому духовного, яке триватиме до тих пір, допоки Дух Святий діятиме серед людей на землі.

Історія ізраїльського народу розповідає про випадок, коли за мовною ознакою визначалося, жити людині чи ні. Розповідається про це у 12-му розділі Книги Суддів. Під час війни з

жителами Гілеаду єфремівцям довелося утікати. Їх затримали при переправі через річку гілеадські воїни. Вони запитували кожного втікача: «Чи ти єфремівець?». І якщо той заперечував, його змушували вимовити слово «шібболет» («річкова течія»). Утікачі вимовляли це слово як «сібболет», бо, на відміну від гілеадського, в єфремовому діалекті не було звука «ш». Вибір слова не був випадковим – воно входило до складу прохання «нехай я перейду річкову течію («шібболет»). Людина не зосереджувалася на вимові окремого слова, промовляючи фразу, яка насправді викрикнула її походження. Так було виявлено і вбито 42 тисячі єфремівців.

За вимовою Петра, який зрікся Ісуса Христа після розп'яття, його розпізнала служниця первосвященника: «... коли його вгледіла, стала знов говорити привяним: «Цей із них!». І він знову відрікся. Незабаром же знов говорили привяні Петрові: «Поправді, ти з них, бо ти галілеянин. Та й мова твоя така сама» (Мр. 14:69-70).

Для нас це має символічне значення. Не про вимову, а про суть і значення слів, які ми проголошуємо, навчав Ісус Христос: «За кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня! Бо зі слів своїх будеш виправданій і зі слів своїх будеш засуджений» (Мт. 12:36-37).

За свої слова кожному доведеться відповісти перед Всевишнім Богом. Тому так важливо пильнувати за своєю мовою.

Апостол Павло наголошував: «Тому й Бог повищив Його та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я ... щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос – то Господь на славу Бога Отця!» (Фил. 2:11); «Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся, бо серцем віруємо для праведности, а устами ісповідуємо для спасіння» (Рим. 10:9-10); «... кожен, хто покличе Господнє Ім'я, той спасеться» (Дії 2:21).

Коли ми віримо та любимо, ми не мовчимо. Отож від того, що саме виявляє наша мова сьогодні, залежатимуть наше завтра і вся наша вічність.

Ігор КРОЩУК

ЩО РОБИТИ, ЩОБ УСПАДКУВАТИ ВІЧНЕ ЖИТТЯ

«І коли вирушав Він у путь, то швидко наблизивсь один, упав перед Ним на коліна, і спитався Його: «Учителю Добрий, що робити мені, щоб вічне життя успадкувати?»» (Мр. 10:17).

Дотепер я ще не зустрів жодної людини, ні бідної, ні багатого, котра б прибігла до мене, впала на коліна і благала відповісти на питання: «Що робити, щоб народитися згори?». Той чоловік був наполегливим! Деякі, можливо, уявляють, як юнак підбігає до Ісуса і спокійно, холодним, стриманим тоном запитує, що робити, щоб успадкувати вічне життя. Але це було не так. Юнак серйозно ставився до питання спасіння.

десяти Божих заповідей, кожна з яких стосувалася відносин між людьми. Юнак відповів, що дотримується усього цього з дитинства.

Думаю, так і було. Ми бачимо, що його серце прагне Бога. Однак Ісус спеціально пропустив перші чотири заповіді, що стосуються відносин людини з Богом і вимог не мати інших богів чи ідолів, окрім Господа.

Іншими словами, ніщо у нашому житті не може бути більш важливим, ніж наша прив'язаність і любов до Бога та посвячення Богові. Цей юнак не виконував цих заповідей. Ісус виявив ідолів у його житті: «Ісус же поглянув на нього з любов'ю і промовив йому: «Одного бракує тобі: іди, розпродай, що маєш, та вбогим роздай, і матимеш скарб ти на небі! Потому приходи та й іди слід за Мною, узавши хреста» (Мр. 10:21).

Зауважте: Ісус полюбив цього хлопця! Але як Він виявив Свою любов до нього? Зробивши Євангеліє простішим, не бажаючи образити його? Чи ж Він вирішив не говорити йому про ідолів в його серці: становище, владу і гроші? Чому Він просто не попросив його помолитися молитвою покаяння грішника, сподіваючись, що згодом він сам залишить цих ідолів? Врешті-решт, юнак був найкращим кандидатом, щоб спаситися. Ісусу треба було лише закинути сітку, і в Нього був би багатий і видатний послідовник!

Але Ісус полюбив його. І сказав

йому істину: дуже різке слово, ризикуючи втратити натхненного і впливового чоловіка. Ісус подивився йому у вічі і сказав, що дечого йому не вистачає – не ревності, але готовності у серці та розумі залишити все, що в нього є.

Якщо ви щиро любите, ви будете чесні, навіть якщо це передбачає неприйняття. Багато християн і проповідників лезуть людям через страх бути відкинутими. Вони хочуть визнання. Я теж був таким. Усі, з ким я зустрічався, любили мене, бо я казав їм те, що вони хотіли почути. Я ненавидів викриття і неприйняття і хотів, щоб всі були щасливими. Тоді Бог викрив мої егоїстичні мотиви. Він показав, що моя любов спрямована на мене самого, а не на людей, що оточують мене. Мене більше хвилювало їхнє визнання, ніж їхні потреби.

Ісус на церковній раді

Та повернімося до юнака. «Він засмутився тим словом і пішов, забувшись, бо великі маєтки він мав! І поглянув довкола Ісуса, та й сказав Своім учням: «Як тяжко отим, хто має багатство, увійти в Царство Боже!».

Цей чоловік, який був таким наполегливим, тепер відходить засмученим! «О, Ісусе, як Ти міг зробити таке? Людина прийшла така захоплена, а після Твоєї проповіді пішла засмучена. Хіба Ти не знаєш, що потрібно закінчувати служіння на високій ноті? Твоя проповідь має надихати і спонукати до того, щоб люди добре почувалися, а не пригнічувати їх. Якщо Ти будеш ставитися так до ревних людей, особливо до багатих і впливових, то вони перестануть приходити на служіння. Піди за ним, зм'якши свої слова; через певний час він усе зрозуміє!» – ось що міг би почути сьогодні Ісус від членів церковної ради! Вони б викликали Христа на раду і вимагали б Його відставки. Як Він посмів образити таку важливу людину, яка дає в церкву велику десятину! Хіба Він не знає, що триває

програма будівництва?

Можливо, Ісус не розумів динаміки побудови великого та успішного служіння? У будь-якому разі, Він не знав її настільки добре, як деякі служителі тепер. Можливо, Він на мить забув, як впливати на людей і завойовувати нових друзів. Можливо, Йому треба було пом'якшити свої повчання і проповідувати без викриття гріхів. Говорити проповіді, які підвищують почуття власної гідності.

Чи не схожі ці припущення на розуміння сучасних церков? Ми потрапили у пастку, вважаючи, що нам не треба нічого робити для того, щоб прийняти рішення. Правильні ж рішення базуються на істині. Ми маємо зрозуміти, що Бог ніколи не закликав нас розширювати Євангеліє, спрощуючи його для людей, в яких є ідоли. Ідоли мають бути зруйновані. Ісуса треба прийняти не лише як Спасителя, але й як Господа.

Що ж зробив Ісус після того, як багатий юнак пішов? Він не побіг за ним, щоб повернути його. Він повернувся до своїх учнів і сказав їм: «Мої діти, як тяжко отим, хто надію кладе на багатство, увійти в Царство Боже!» (Мр. 10:24).

Ідол – це те, що ви любите, на що надієтеся і чому приділяєте більше уваги, ніж Богам! Цей юнак не хотів залишити свого ідола і йти за Ісусом. Для деяких людей ідолами є популярність серед рівних собі; для інших – спорт, їжа, телебачення чи музика. Цей список можна продовжити. Те, що може бути ідолом для одного, не обов'язково є ідолом для іншого. У Книзі Левит, 26:1, Бог каже: «Не зробіть собі божків та ідолів, і кам'яного стовпа не поставите собі, і каменя з фігурами не покладете в вашім Краї, щоб кланятися перед ними. Бо Я Господь, Бог ваш!».

Ви самі робите собі ідолів, люблячи і довіряючи чомусь більше, ніж Богу! Зверніть також увагу, Ісус не сказав: «Якщо ви послухаєтесь слів Отця

Мого і віддасте ці гроші, Він поверне вам у сто разів більше!». А ми це робимо. Для того, щоб люди відізналися на Слово Господа, служителі обіцяють їм стократну винагороду від Бога. Таким чином, мотивом стає: дай для того, щоб отримати!

Якби це було так, тоді Ісус вчинив неправильно! Йому варто було звернути увагу юнака не на те, що йому це буде коштувати, а на те, що він отримає взамін. Ісус не намагався заманити юнака благословеннями Царства.

А тепер зі здивуванням погляньмо, що Він далі сказав Петру та решті учнів: «А Петро став казати Йому: «От усе ми покинули, та й пішли за Тобою слідом». Ісус відказав: «Поправді кажу вам: немає такого, щоб дим полишив чи братів, чи сестер, або матір чи батька, або діти, чи поля ради Мене та ради Євангелії, і не одержав би в сто раз більше тепер, цього часу, серед переслідувань, домів, і братів, і сестер, і матерів, і дітей, і піль, а в віці наступному вічне життя» (Мр. 10:28-31).

Ісус подивився на тих, які вже залишили все, щоб йти за Ним, і сказав: «Ви отримаєте у стократ більше, ніж залишили... а у віці наступному життя вічне». Якби мотивом ходіння Петра, Івана, Якова чи Андрія за Ісусом були гроші, вони ніколи б не залишили свій бізнес. Вони не знали нічого про обітницю стократної нагороди. Вони вперше чули про це. Вони знали, що в Ісуса було слово життя, і тому залишили все – гроші не були ідолом у їхньому житті.

Бог ніколи не вимагав від людини бути досконалою, щоб йти за Ісусом. Він чекав покори Йому! Той молодий законник володів більш досконалими характеристиками, ніж Петро. Однак Петро був готовий зробити все, про що попросить його Господь.

Ось що мав на увазі Ісус, коли закликав нас залишити все, щоб йти за Ним.

Джон БІВЕР

Ісус процитував останні шість з

ВІРУЮ

СВЯТО ПРОЩАННЯ

Після Свого воскресіння з мертвих Ісус понад місяць перебував на землі серед учнів і послідовників. Потім Спаситель зібрав апостолів у передмісті Єрусалима на Оливній горі, благословив їх і вознісся на небо. Тоді ж присутнім з'явилися два ангели та проголосили, що Христос так само знову прийде на землю видимим чином, щоб судити живих і мертвих.

Господь не залишив Своїх учнів – незримо Він перебуває поруч з ними завжди.

Свято Вознесіння – це свято прощання людини з Сином Божим Ісусом Христом, Який ходив по землі, був убитий, а потім воскрес і вознісся на небо.

Ісус, Який піклувався про учнів, годував їх безкоштовним хлібом і рибою, наділив владою виганяти демонів, уздоровлювати хворих і воскрешати мертвих, пішов на небо.

«І Він вивів за місто їх аж до Віфанії; і, знявши руки, поблагословив їх. І сталося, як Він благословляв їх, то зачав відступати від них, і на небо возноситись. А вони поклонились Йому і повернулись до Єрусалиму з великою радістю. І постійно вони перебували в храмі, прославляючи й хвалячи Бога» (Лк. 24:50-51).

Реакція апостолів на розлуку із Христом геть не відповідала загальноприйнятим нормам і традиціям. Але Біблія пояснює причини їхньої радості.

Напередодні смерті Христа учням довелося стати учасниками невеселих подій. Вони залишили Христа в Гетсиманії, відреклися від Нього у преторії, сумнівалися в Його воскресінні. Але раптом усе змінилося: вони могли радіти і співати навіть у в'язниці; апостол Петро спокійно спав під наглядом вояків за день до страсти; учні безстрашно свідчили про Месію Христа як перед юдеями, так і перед римлянами.

Під час останньої зустрічі учнів з Христом на землі щось перетворило переляканих учнів на безстрашних апостолів, готових покласти голови за свідчення про Ісуса.

Часто людина своїм обмеженим розумом намагається досягнути Творця і змусити Його виконувати її волю! Здіймаючи руки до неба, ми нагадуємо Господеві, що сподіваємося на Його благословення, на добробут, щасливу долю, захист та охорону. Не одержуючи чогось, ми запитуємо: «Де Ти, Боже? Тебе не існує...»

Людина, зіпсована гріховною природою, бачає бачити Бога у себе на побігеньках і сподівається, що Він, мов золота рибка, виконуватиме

усі її примхи. Та Бог все одно благословляє. І люди починають вихвалитися: «Ось які ми розумні!».

Апостоли Христа теж були звичайними людьми. Отримавши від Ісуса силу творити чудеса та цілювати хворих, вони перед Ним хизувалися, мовляв, навіть демони їм коряться. Ісус відказав: «Ось Я владу вам дав наступати на змія та скорпіонів і всяку силу ворожу – і ніщо вам не зашкодить. Та не тіштеся тим, що вам коряться духи, але тіштеся, що ваші імена записані на небі» (Луки 10:19-20).

Прикро, що багато людей готові сприймати Святу Біблію як валідол, а не як Звістку про спасіння. Її тримають вдома як своєрідний талісман, щоб захищати родину від нещастя, але не для того, щоб читати та вивчати. Власників Біблії – сила-силенна, а от читачів обмаль.

Причина в тому, що більшість із тих, хто відмовляється серйозно сприймати Біблію, не бажають зустрітися з її Автором – Господом Ісусом Христом.

До Христових страждань учні мали викривлене розуміння про своє завдання. Так, приміром, Іван та Яків сподівалися сісти обабіч Ісуса в Його Царстві, а Петро вважав, що потрапив до числа апостолів для того, щоб стати радником Христа. Через брак розуміння свого призначення апостоли часто сперечалися, сварилися і були нетерпимими до інших.

В Євангелії від Марка, 9:38-40, читаємо: «Обіззався до нього Іван: «Учителю, ми бачили одного чоловіка, який з нами не ходить, що виганяє Ім'ям Твоїм демонів, і ми заборонили йому, бо він із нами не ходить». А Ісус відказав: «Не забороняйте йому, бо немає такого, що Ім'ям Моїм чудо зробив би і зміг би незбаром лихословити Мене, хто бо не супроти нас – той за нас!».

Апостоли заборонили чоловікові діяти Ім'ям Христа лише тому, що він не належав до їхньої церкви. Вони не раділи тим, що цей чоловік

визволяв людей із диявольських тенет. Вони боялися конкуренції.

Чи не відбувається щось таке і в наш час? Згадаймо лише випадки, коли представники двох історичних церков вирішували питання про побудову храму за допомогою кулаків.

Це ганьба для християнства. Ісус Христос так не вчив. Апостол Павло свого часу сказав: «У всякому разі, чи облудно, чи щиро, Христос проповідується, а тим я радію і буду радіти» (Фил. 1:18). Так може сказати лише людина, яка зрозуміла, для чого живе на землі.

Напередодні Вознесіння Христос пояснив учням їхнє призначення. Він сказав: «Тож ідіть і навчіть всі народи, християн їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа» (Мт. 28:19).

Життя людини має ціль – прославляти Творця. Але щоб досягти цілі, потрібно насамперед зустрітися з Ісусом. Мало знати про Бога – потрібно знати Бога.

Учні Ісуса Христа пересвідчилися, що Він – не просто людина «з великої літери», не лише Наставник та Учитель. Він – Спаситель і Господь! Він – Бог!

Життя без Бога веде до смерті. Та люди

звикли до гріха і майже не звертають на нього уваги; а саме гріх привів Христа на Голгофу. Христос помер через гріхи грішників, і Він все ще запрошує грішників навернутися до Нього.

Якщо довго ходити босоніж по піску, ноги привичаються до гострих камінців. Якщо раз у раз відкидати заклик Христа, серце зачерствіє і стане жорстким.

Можливо, дехто боїться зробити цей найважливіший крок, тому що очікує суворого покарання за своє минуле. Та це обман. Коли ми приходимо до Христа, Він не докоряє за минулі гріхи. Не сварить за те, що ми відкидали Його.

Натомість Він радітиме, що ми нарешті покалися. Він назве нас Своїми. Він позбавить від тягаря всіх минулих гріхів, що б це не було.

Даруючи спасіння, Господь дає надію і виправдання. Знімаючи з грішника лахміття самоправедності, Бог надягає на нього ризу праведності Христа.

Не відкладайте зустріч з Богом на завтра. Бо хто знає, який буде його завтра. Ідіть до Ісуса вже.

Олександр ЧМУТ.

АСТРОЛОГІЧНІ ПРОГНОЗИ І КОРОНАВІРУС: ЧИ ПОПЕРЕДЖАЛИ ПРО ЦЕ ЗОРІ?

Майже кожне світське видання, незалежно від тематики, надає у своєму номері місце для гороскопів. А наприкінці року на перших шпальтах розміщують астрологічні прогнози на рік майбутній.

Постійно переглядаючи такого роду прогнози, не раз думав: як можна публікувати такі нісенітниці? От узяти б вислови цих астрологів і зачитати наприкінці року – чи багато з них збудуться? І головне – чи будуть журналісти вибачатись за публікацію брехливих матеріалів і чи перестануть друкувати такі матеріали?

Укотре натрапивши на астрологічний прогноз в місцевій дубенській газеті такої собі Ірини Кравець, я вирішив знайти її прогнози за останні десять років і проаналізувати. На основі цього аналізу була написана стаття «Зорі віщують, а журналісти публікують». У ній йшлося і про «припинення війни у 2014 році», і про «президента Яценюка», і про «покращення життя у 2017-му». Я вже не кажу про безглузді фрази на вірєць: «Матеріальний стан українців визначають Юпітер і Сонце» (хіба що

під «Юпітером» і «Сонцем» йде мова про якихось ключових людей в нашій державі), а криза влади сталася тому, що «Сатурн продовжує залишатись в сузір'ї Стрільця» (а може, тому, що хтось продовжує залишатися в кріслі прем'єра чи президента?).

Що ж пророкували зорі нам на рік теперішній? Чи попереджали вони про пандемію коронавірусу?

4 січня 2020 рік. Астролог Ірина Кравець із Дубна «із двадцятилітнім стажем, через руки якої пройшли сотні тисяч людей», яка «читає

в астрології між рядками», на пропозицію ведучої заглянути трішки в майбутнє відповіла, що 2020 рік буде дуже складним. Хоча в авторській програмі на телеканалі TRK Dubno, аби перестракуватися, завершила ефір словами: «Взагалі, усі часи складні. І ми живемо в дуже складні часи... Цього року для когось будуть зірки світити гарно, для когось – несприятливо, ще для когось – посміхатися, а комусь посилатимуть якісь випробування».

Зорі підказували їй, що особливо несприятливий час буде у січні, тому до 25 січня «не варто важливе щось починати... треба в чомусь важливому життю поставити на паузу». А вийшло навпаки – життя на паузу стало після 25 січня. Говорячи про знаки зодіаку, Ірина зазначила, що «для близнюків буде світити сонце», «для раків буде рік напруження», «для козерогів буде «спокійна і стабільна гавань». Жодного натяку на якусь світову загрозу, масштабне потрясіння, пандемію, крах економіки.

Інша «майстриня Міжнародної асоціації фен-шуй, спеціалістка з китайської астрології» Вікторія Хілініч в програмі «Деталі дня» від 31 грудня 2019 р. на телеканалі ZIK ключовою подією 2020 року назвала «суд над олігархом і допомогу з Білорусі». «У 2020 році Україна може втратити дуже багато грошей через грабунки олігархічних структур. Усе буде проходити приховано до серпня, а далі

у нас підуть великі процеси. Наступного року відбудеться суд над одним із дуже високих олігархів» – вішала локшину на вуха читачам телеканалу ZIK майстриня Вікторія. Вона навіть передбачила «відносно економічне зростання».

Астролог Наталія Марченко за день до того на тому ж телеканалі повідомила: «Цей рік майже весь – ретроградний Меркурій, який відповідає за комунікацію, інтелект, переговори, за документи, перевезення, за поїздки...» Наїздилися! Авіасполучення закриті, транспортна система заблокована! Ще, каже, буде «ретроградна Венера, яка відповідає за красу, любов, весілля, гроші». Ага, і весілля саме час справляти, і гроші заробити, і зовнішній вигляд підправити в настій відчинених салонах краси...

Що пророкують зірки в новому році в політичному, суспільному та особистому житті, розповіла Еспресо. TV 4 січня астрологиня Інна Тесленко. Вона зазначила, що «нинішнє затемнення через ряд причин стане конструктивним для нових стартів і починань. Цей час може принести вам несподівану удачу, нові можливості в роботі та бізнесі, в реалізації довгострокових цілей, щасливі збіги і несподівані повороти долі». На тлі простою підприємств і вимушеного безробіття для багатьох людей, тільки й залишається вірити в «несподівану удачу і нові можливості в

роботі та бізнесі».

«2020 рік (рік Шура) обіцяє пройти спокійно, без шокуючих змін і гучних астрологічних подій» – ще в жовтні запевняла редакція УНІАН, розмістивши на своєму ресурсі детальний гороскоп.

Отже, як бачимо, прогнози астрологів не були якимись незвичайними. Не йшлося в них ані про пандемію, ані про глобальне потрясіння, ані про крах економіки чи про масові жертви. Зорі, напевно, самі шоковані тим, що прийшло на нашу землю. Не чекали цього і «спеціалісти» по зорях...

Тому зараз намагаються хоч якось скоригувати свої прогнози. Наприклад, незадовго до публікації цього матеріалу читаю новину із заголовком: «Коли від нас піде коронавірус: прогнози астрологів та вчених». Черговий астролог Влад Росс пропонує кардинально інше пояснення розташування небесних світил.

«Меркурій в Рибах. Риби – це якраз про хвороби, які поширюються повітряно-крапельним шляхом», – знову обманюють простих людей, але тепер вже по-іншому. Але не нас. Адже ми «всі сини світла й сини дня. Не належимо ми ночі, ні темряві». І намагаємось розвіяти цю темряву в умах мільйонів людей.

Не під силу гороскопам і усіляким прогнозам передбачити не те що коронавірус, але навіть завтрашній день.

Олександр ГЕНІШ.

ДЕ БОГ, КОЛИ ПРИХОДИТЬ ЛИХО

Чого можна очікувати від Бога? Наскільки на Нього можна покластися? Чи дійсно Він – Той, до Кого ми можемо звернутися в будь-яких ситуаціях, як під час лиха, так і у часи спокою?

Бога, відрікатися від Нього, іти своїми шляхами і чинити зло іншим.

Цей світ не є безпечним. Хтось може когось застрелити. Когось може збити машина. А комусь доведеться вистрибувати з будівлі, захопленої терористами. У цьому світі на нас постійно чигає небезпека. Бог не підкоряється волі людей, радше навпаки. Ми підкоряємось Його волі. Бог, Який створив всесвіт з Його незліченними зорями, зробив це просто промовивши: «Нехай будуть світила на тверді небесні».

Бог – Цар усієї землі. Він необмежений у силі чи мудрості. І хоча проблеми можуть здаватися нам не під силу, у нас є надзвичайно могутній Бог, Який нагадує: «Ось Я Господь, Бог кожного тіла: чи для Мене є щось неможливе?»

Де Бог, коли ми відвертаємося від Нього?

Багато з нас... Та ні – усі ми обираємо не слухатись Бога і не йти Його шляхом. Порівнюючи себе з іншими, особливо зі злочинцями, ми вважаємо, що ми добрі і люблячі люди. Але якщо бути справді відвертими з собою, якби нам довелось постати перед Богом, то ми напевно були б не без гріха. Ми часто живемо так, наче Бог нам і не потрібен. Біблія говорить: «Усі ми блудили, немов ті овечки, розпоршились кожен на власну дорогу».

Наш гріх відокремив нас від Бога, а наслідки цього жахливіші, ніж від найгірших небезпек цього життя. Бо кара за гріх – смерть, тобто вічне відокремлення від Бога. Однак Бог

придумав, як ми можемо бути прощеними і пізнати Його.

Бог пропонує нам Свою любов

Бог прийшов у світ, щоб спасти нас. «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся».

Бог знає про наш біль і страждання. Ісус покинув Свою безпечну оселю і жив у такому ж жорстокому світі, як і ми. Ісус втомлювався, відчував голод і спрагу, боровся проти звинувачень з боку інших, Його відкинули Його власна сім'я і друзі.

Але Ісус пережив щось значно гірше за щоденні клопоти. Ісус, Син Божий у людському тілі, добровільно взяв усі наші гріхи і заплатив за них Своєю смертю. «Ми з того пізнали любов, що душу Свою Він поклав був за нас». Він пережив муки, помираючи повільною, ганебною смертю на хресті, щоб ми могли бути прощеними.

Ісус говорив задовго до цього, що Його розіпнуть. Говорив, що три дні опісля Він воскресне, бо Він – Бог. Він не сказав, що реінкарнується. Він сказав, що через три дні після Свого похорону Він явиться у тілі тим, хто бачив Його розп'яття. У той третій день Ісусова гробниця була порожньою, і багато людей засвідчили, що бачили Його живим.

Бог запрошує нас жити з Ним вічно

Тепер Він пропонує нам вічне життя. Ми не можемо таке життя заслужити. Це подарунок від Бога, і отримати його можна лише попросивши Його прийти у своє життя. «... А дар Божий – вічне життя в Христі Ісусі».

Якщо ми широко каємося і наворачтаємося до Бога, то можемо отримати дар вічного життя через Ісуса Христа. Усе дуже просто: «Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя».

А як щодо раю? Біблія говорить, що Бог «вічність поклав нам у серце». Напевно, ми знаємо, як би мав виглядати кращий світ.

Смерть дорогих нам людей перекоує, що щось не так з цим життям і з цим світом. Десь глибоко в душі ми знаємо, що має бути краще місце для життя, де немає болю і труднощів, які ятрають серце.

Це буде зовсім інший світ. У ньому «Бог кожну сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде».

Ісус сказав: «Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається». Ісус сказав, що ті, хто покладається на Бога, наче будують своє життя на Скелі. Попри будь-які труднощі Бог буде для вас міцною опорою.

Бог може прийти у ваше життя

Ви можете запросити Ісуса у своє життя прямо зараз. «А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його». Саме через Ісуса Христа ми можемо примиритися з Богом. Ісус сказав: «Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене».

Ісус кличе: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною».

Отож ви можете запросити Бога у своє життя. Зробити це можна через молитву. Адже молитва – це щира розмова з Богом.

Ви можете сказати від щирого серця приблизно так: «Боже, я хочу знати Тебе. Хочу прийняти Ісуса Христа у своє життя і прийняти Твоє прощення. Я не хочу більше жити без Тебе. Будь Богом мого життя від цієї миті. Дякую тобі, Господи. Амінь».

Якщо ви помолитися так, то попереду у вас багато надзвичайного. Бог обіцяє життя з подостатком через пізнання Його. Він обіцяє створити оселю у вас. Він дає вам вічне життя.

Неважливо, що відбуватиметься у світі навколо вас, бо Бог буде поруч. У Бога є вся влада над подіями у світі. Якщо ви з Богом, то можете покластися на Його обіцянку: «І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре».

ЯК АТЕЇСТКА ЗНАЙШЛА БОГА

Я не вірила в існування Бога роками і навіть не думала, що щось зміниться. Але одного разу я зустріла людину, яка говорила про Бога так, наче Він був її найкращим другом.

Вона була переконана, що Він дуже її любить. І щиро говорила, що молиться, аби Бог втрутився у її проблеми. Увесь рік я спостерігала за тим, що вона називала відповіддю на молитви. Її життя було сповнене різних труднощів, але її віра у Бога залишалася непохитною.

Я захоплювалася її життям і любов'ю до інших. Але не могла вірити у щось, що йшло всупереч моему розуму. Бога нема. Це просто вигадки.

Саме тоді я захопилася філософією. Вивчала вчення Ніцше, Г'юма, Достоєвського, Сартра, Платона, а тоді пробувала втілити це у своєму житті. Я шукала ідеальну філософію, яка би працювала у моему житті. І весь час пересвідчувалася, що в їхніх філософіях чогось бракувало, а деякі речі були взагалі непрактичними. Та все ж продовжувала пошуки.

Я постійно ставила подрузі безліч запитань про Бога. Інколи навіть складала цілі списки. Так тривало цілий рік. А якось вона дала мені книжку, де були відповіді на запитання: «Чи є Бог? Чи Ісус є Богом? Як щодо

Біблії?». Там були подані лише факти, без коментарів на взірць: «Тобі просто треба повірити».

Я побачила, що насправді існування Бога було цілком логічним. Особливо переконливими були факти про хімічні властивості води і розташування землі щодо сонця. Усе було надто правильно продумано, надто багато «збігів обставин». Моя віра у «ніщо» слабшала, а можливість існування Бога сильнішала.

Одного вечора подруга мені сказала: «Знаєш, я не зможу змусити тебе повірити в Бога, але знай, Бог не чекає вічно».

І вона мала рацію. Я вирішила, що зроблю вибір. Або попрошу Бога прийти у моє життя, або поставлю велику крапку у всій цій темі і більше не буду до неї повертатися.

Наступні три чи чотири години я перечитувала усе, що читала досі, і прийшла до висновку, що Бог настільки потужний, що логічніше вірити в Нього, ніж не вірити.

Але просто погодитися, що Бог існує, було занадто легко. Це як повірити, що літаки існують. Сама віра в літаки нічого не змінить. Та якщо потрібно добратися кудись, а літак є єдиним засобом, то треба сісти на літак.

Через кілька годин роздумів я сказала: «Гаразд, Ти переміг. Прийди у моє життя і зміни у ньому все, що бажаєш». (Для мене був логічним той факт, що, оскільки Бог існує, то в Нього є всі права впливати на моє життя, якщо Він цього захоче).

Я пішла спати, а вранці відчувала велике бажання пізнати Бога, в Якого тепер вірила. Я хотіла читати Біблію. Читаючи, розуміла, що Бог постійно говорив, Хто Він і які важливі стосунки з Ним. Мене вразило, що Він постійно говорив про Свою любов. Я не очікувала цього. Це було несподіванкою.

Але моя скептична натура все ще була зі мною. Перші кілька місяців чи навіть рік я постійно запитувала себе: «Чи справді я вірю в Бога? І чому я вірю?» Я методично повторювала собі п'ять об'єктивних причин. Ось вони:

Коли в мене є запитання, тривоги чи щось незрозуміле, Бог промовляє до мене через Біблію. Те, що Він мені показує, завжди вичерпно відповідає на мої запитання.

Ось приклад. Одного дня мої обов'язки просто звалилися на мене. Я не встигала з багатьма проектами. Тож взяла клаптик паперу і ручку та попросила: «Боже, просто скажи мені, що робити, і я зроблю».

Тоді відкрила Біблію і почала читати про зустріч Ісуса і сліпого. Ісус запитав його: «Що хочеш, щоб Я

зробив тобі?»

Я прочитала це ще раз. Ісус запитав: «Що хочеш, щоб Я тобі зробив?» Здивована, я почала писати цілий список для... Бога. Я зрозуміла одну рису характеру Бога: Він завжди нагадує, що Він поруч, що Він турбується і що Він здатний допомогти.

Я обрала цей приклад, бо він короткий. Але можу навести сотні прикладів, де я шукала відповіді у Бога і Він завжди вичерпно відповідав. Я найбільше ціную цю рису характеру Бога – Він завжди готовий відповісти на мої запитання.

Важливо, що я не навчилася цього від інших християн. Я почерпнула це зі своїх особистих стосунків з Богом.

Він дає мені дороговказ, коли я цього потребую. Богу важливо, які рішення ми приймаємо. У Нього є план для нашого життя, і Він турбується про такі речі, як шлюб, робота тощо. Однак не думаю, що варто впадати в крайнощі стосовно того, наприклад, чи важливо Йому, якою пастою ми чистимо зуби. Суть у тому, що Він турбується про речі, які впливають на життя.

Я двічі питала Бога про роботу. І двічі Він відповідав так чітко, що кожен, хто бачив би цю ситуацію, погодився би. Поділюся одним таким прикладом.

На останньому курсі навчання я вирішила влаштуватися на роботу в одній християнській організації. Але для цього мені треба було переїхати до Каліфорнії.

Одного вечора я згадувала всіх своїх друзів і розмірковувала, з ким поговорити про цей переїзд, щоб разом орендувати житло. Мені спала на гадку одна моя подруга – Крісті. Я подумала, що вона буде ідеальною сусідкою по кімнаті. Але я не спілкувалася з нею кілька місяців.

Буквально через 30 хвилин вона

мені зателефонувала. Перше, що вона сказала, було: «Я чула, що ти влаштувалася на роботу в цій християнській організації». Я була вкрай здивована, оскільки поділилася цією новиною лише з однією людиною.

Тоді вона каже: «У мене є кастролі і тарілки». Виявляється, вона також переїжджала до Каліфорнії – у те саме місто і дзвонила перепитати, чи схочу я орендувати житло разом з нею.

У запитаннях стосовно того, чому ми тут, яка мета нашого життя, що важливе в житті, яких чеснот досягати – Божим відповідям немає рівних. Я вивчала різні філософії і релігії і різні підходи до життя. **Та лише в Біблії вимальовується повна картина світу.**

Звісно, у Біблії все ще залишається багато невідомого для мене. Тому я не стверджую, що розумію усе достеменно. Але повноту життя можна зрозуміти лише з Божої точки зору. Творець пояснює нам, як усе працює, і пропонує щоденний дороговказ у житті.

Близькість з Богом глибша за будь-які стосунки. Я це знаю, бо заміжня, маю двоє дітей і багато близьких друзів. Божа любов досконала. Він надзвичайно милостивий. Він приймає мене завжди і спілкується зі мною. Він щоразу दिє мене своїми діями. Він не просто якась доктрина чи вірування, Він – Живий Бог, і я чітко бачу Його присутність у своєму житті.

Він змінив мій життя так, як я би сама ніколи не змогла. Він дає мені ідеї, вказівки, вирішення, мудрість і натхнення, які набагато кращі за мої власні.

А чи вірите ви?

Мерилін АДАМСОН.

ЩЕ РАЗ ПРО ДОБРО І ЗЛО

Коли Бог насадив рай в Едені та оселив там людину, щоб порала його та доглядала, то наказав «Адамові, кажучи: «Із кожного дерева в раю ти можеш їсти. Але з дерева знання добра й зла – не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!» (Бут. 2:16-17).

Дерево знання добра і зла якось не вписувалося в гармонію саду. Проте перші люди Божі слова сприймали просто: не їж – значить, не їж.

Чому ж там росло це дерево? Щоб дати людям право вибору. Люди були створені вільними, здатними приймати рішення і брати за них відповідальність. У саду не було нічого, що розцінювалося би як зло. Очевидно, дерево нічим не відрізнялося від інших дерев раю. Проте акт непокорі Божому повелінню мав відкрити їм очі на зло. І ось тут з'являється змія, викликаючи сумнів у Божих словах, провокуючи людей на переступ.

«Але змія був хитріший над усю польову звірину, яку Господь Бог учинив. І сказав він до жінки: «Чи Бог наказав: Не їжте з усякого дерева раю?». І відповіла жінка змієві: «З плодів дерева раю ми можемо їсти, але з плодів дерева, що в середині раю, – Бог сказав: «Не їжте із нього, і не доторкайтесь до нього, щоб вам не померти». І сказав змії до жінки:

«Умерти – не вмрете! Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього їсти, ваші очі розкриються, і станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло» (Бут. 3:1-5).

Перші люди зробили свій вибір – з'їли заборонений плід. Це був гріх, і, як наслідок, прийшло зло: «І побачила жінка, що дерево добре на їжу, і принадне для очей, і пожадане дерево, щоб набутися знання. І взяла з його плоду, та й з'їла, і разом дала теж чоловікові своєму, і він з'їв. І розкрилися очі в обох них, і пізнали, що нагі вони. І зшили вони фігові листя, і зробили опаски собі» (Бут. 3:6-7).

Зло, раніше абсолютно чуже для людей, почало поширюватися шаленими темпами. «І бачив Господь, що велике розбещення людини на землі, і ввесь нахил думки серця її – тільки зло повсякденно. І пожалкував був Господь, що людину створив на

землі. І засмутився Він у серці Своєму» (Бут. 6:5-6).

Перший світ, за винятком сім'ї праведного Ноя, з якого повинна була піти нова генерація людей, був знищений потопом. Проте цим питання боротьби зі злом не вирішилося. Минули тисячоліття, та вибір людства залишився незмінним: Ісуса Христа вони піддають розп'яттю, натомість злочинцю Варавві оголошують амністію. Людство схильне обирати зло.

Добро як одне з понять моралі та етики вважається найвищою цінністю і наповнює життя людини

сенсом. Зло залишається відхиленням від стану, в який людей колись поставив Бог, і від цілі, яку має Він для них сьогодні.

Хибні уявлення про це призводять до трагічних наслідків як для окремих людей, так і для цілих народів. Формування поняття добра і зла безпосередньо залежить від релігійних поглядів та переконань людей. Слово Боже вміня розпізнавати добро і зло називає однією із найголовніших ознак духовної зрілості християн: «Про це нам би треба багато казати, та висловити важко його,

бо нездбні ви стали, щоб слухати. Ви бо за віком повинні бути вчителями, але ви потребуєте ще, щоб хтось вас навчав перших початків Божого Слова. І ви стали такими, яким потрібне молоко, а не страва тверда. Бо хто молока вживає, той недосвідчений у слові праведності, бо він немовля. А страва тверда – для дорослих, що мають чуття, привчені звичкою розрізняти добро й зло» (Євр. 5:11-14).

Розуміти Бога та реагувати на добро і зло на рівні виробленої звички, інтуїтивно, природно – це результат досвіду тривалих взаємостосунків із Господом. Адже тільки у читанні Слова Божого, спілкуванні з Богом в молитві може сформуватися така здатність.

Перші кроки у християнському житті переважна більшість людей робить обережно, невпевнено, усе вивіряючи, обдумуючи. Адже вміня розпізнати між добром і злом приходить з часом. Завульований голос зла завжди підштовхуватиме до гордості та самозвеличення, намагатиметься викликати бажання спробувати заборонений «плід», взяти від життя все, що можна. А поклик до добра неодмінно вестиме до послуху та покори перед Богом – заради нашого ж блага.

І. К.

ГІМН «ВЕЛИКИЙ БОГ» СТАВ НАЙПОПУЛЯРНИШИМ ТВОРОМ, ЯКИЙ ДАЄ НАДІЮ ПІД ЧАС ПАНДЕМІЇ

Християнський гімн «How Great Thou Art» («Великий Бог») став найпопулярнішим музичним твором, який дає надію під час пандемії коронавірусу. Про це свідчать результати недавнього онлайн-дослідження.

Понад третина опитаних зазначили, що цю пісню вони найчастіше слухали під час пандемії. В основу гімну «Великий Бог» покладено вірш шведською мовою, який написав невідомий автор у XIX столітті. Англійською його переклав місіонер Стюарт К. Гайн 1949 року.

У вересні минулого року твір «Великий Бог» став одним із улюблених у Великобританії. Гімн посів друге місце в рейтингу популярних пісень прославлення каналу Бі-Бі-Сі.

How Great Thou Art

1 O Lord my God, when I in awe-some won-der con-sid-er
2 When through the woods and for-est glades I wan-der and hear the
3 And when I think that God, his Son not spar-ing, sent him to
4 When Christ shall come with shout of ac-cla-ma-tion and take me

all the worlds thy hands have made, I see the stars, I hear the roll-ing
birds sing sweet-ly in the trees, when I look down from loft-y moun-tain
die, I scarce can take it in, that on the cross, my bur-den glad-ly
home what joy shall fill my heart! Then I shall bow in hum-ble ad-o-

НОВИЙ ДОДАТОК ДЛЯ ВИВЧЕННЯ БІБЛІЇ

Одна із найбільших протестантських деномінацій у світі випустить новий додаток для вивчення Біблії, щоб спонукати людей досліджувати, а не просто читати Святе Письмо.

Об'єднання церков «Асамблеї Бога» спільно з технологічною компанією Faithlife оголосили про те, що їхній додаток вийде в серпні цього року.

Додаток міститиме матеріали для дітей дошкільного віку, учнів початкової школи, молоді та дорослих. Автори зроблять акцент на спільному вивченні Біблії. Про це повідомляє портал Invictory.

СУД БОЖИЙ

У Біблії написано: «Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає слова Мого і вірує в Того, Хто послав Мене, життя вічне той має, і на суд не приходять, але перейшов він від смерті в життя» (Ів. 5:24).

Але в іншому тексті читаємо: «Бо час уже суд розпочати від Божого дому; а коли він почнеться перше з нас, то який кінець тих, хто противиться Божій Євангелії?» (1 Петр. 4:17). Як зрозуміти ці місця Писання?

Якщо ми віримо, що Ісус був засуджений замість нас і покараний замість нас – ми на суд не підемо. Бо написано: «А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено!» (Іс. 53:5).

Але якщо людина не вірує, що Христос – Син Божий, тоді Бог буде її судити, і, відповідно, вона буде покарана. Суд буде в будь-якому разі, от тільки над ким – над Христом чи над людиною – обирає сама людина.

Людині, котра не вірує у Христа, доведеться самій відповідати за себе перед Богом. А для того, хто вірує в Нього, суд вже відбувся, просто замість нього на суді був Ісус Христос. Віруюча людина вже оправдана через жертву Ісуса Христа і тому на суд не приходять.

Гаразд, але чому тоді написано, що суду час розпочатися із дому Божого, питаєте ви. Усе залежить від нашої особистості віри. Ісус говорив: «Нехай станеться вам згідно з вашою вірою!» (Мт. 9:29) і ще: «... віра твоя спасла тебе» (Мр. 5:34). Саме наша особиста віра і визначатиме наше спасіння.

Віра в сейфі?

Проте віра – це не документ, не свідоцтво про спасіння. Віра динамічна, її не можна покласти в кишеню чи зберігати в сейфі. Людина може вірити, а через деякий час спокусується і поведеться за плоттю – як Давид, Соломон, Аса, Петро, Ананія і Сапфіра... Через віру ми народилися згори, від Духа Божого, та все ще залишаємося живими за плоттю.

Бог звільнив нас від влади плоті, давши нам Духа Святого: «Тому то, браття, ми не боржники тіла, щоб жити за тілом; бо коли живете за тілом, то маєте умерти, а коли духом умертвляєте тілесні вчинки, то будете жити» (Рим. 8:12-13). Віруюча людина перемагає свою плоть лише тоді, коли діє за духом.

Якщо після увірування вона продовжує свідомо грішити, вона втрачає віру в прощення. «Бо як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви, а страшливе якесь сподівання суду та гнів палочий, що має пожертви противників» (Євр. 10:26-27). Якщо

людина свідомо грішить – вона розуміє, що знехтувала пролітою за неї кров'ю Христа.

То віруючі люди теж грішать? Так, грішать. Але вони не хочуть грішити, а якщо і грішать – то несвідомо, мимоволі, і швидко каються перед Богом. Вони відновлюють свою віру і тоді на суд не приходять.

Апостол Петро говорить, що тому, хто не залишає свої гріхи, буде ще гірше, ніж невіруючій людині: «Бо коли хто втече від нечистоти світу через пізнання Господа й Спасителя Ісуса Христа, а потому знов заплутуються ними та перемагаються, то останнє буває для них гірше першого. Бо краще було б не пізнати їм дороги праведності, аніж, пізнавши, вернуться назад від переданої їм святої заповіді!» (2 Петр. 2:20-21).

У віруючої людини теж є гріховна плоть, гріховні помисли: осуд, хіть, гордість, звеличення, заздрість тощо. Тому Господь навчає, що потрібно розіп'яти свою плоть і взяти свій хрест, щоб не прийти на суд: «І хто не візьме свого хреста і не піде за Мною слідом, той Мене недостойний» (Мт. 10:38).

Павло писав: «Бо Законом я вмер для Закону, щоб жити для Бога. Я розіп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:19-20).

Отже, віра не статична, тому що плоть постійно спокушає нас. І треба пильнувати (див. Мт. 24:42). Спокуси настільки тонкі, що їх можна й не помітити їх. І можна народитися згори, мати дуже близькі стосунки із Христом, але потім знову впасти у світ гріха і втратити

життя із Христом. Тому Біблія й радить твердо зберігати свою віру: «Бо ми стали учасниками Христа, коли тільки почате життя ми зтримаємо певним аж до кінця» (Євр. 3:14).

Як зберігати віру

Апостол Павло писав, що віру потрібно зберегти: «Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг» (2 Тим. 4:7).

Зберегти віру можна тільки змагаючись за неї. Потрібно докласти зусиль і звершити дію. Віру потрібно практикувати: любити, робити добро, жертвувати собою заради інших, годувати нужденних, допомагати вдовам, сиротам і всім нужденним. Бо інакше плоть перемаже нас і віра наша загине: «Так само й віра, коли діл не має, мертва в собі!» (Як. 2:17).

Віра без діл помирає. Якщо ми, будучи віруючими людьми, не живемо відповідно – ми збудували свій дім на піску і можемо втратити віру.

«Отже, кожен, хто слухає цих Моїх слів і виконує їх, подібний до чоловіка розумного, що свій дім збудував на камені. І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася, і на дім отой кинулась, та не впав, бо на камені був він заснований. А кожен, хто слухає цих Моїх слів, та їх не виконує, подібний до чоловіка того необачного, що свій дім збудував на піску. І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася й на дім отой кинулась, і він упав. І велика була та руїна його!» (Мт. 7:24-27).

Отже, для того, щоб зберегти свою віру, потрібно жити згідно з вірою. Тобто згідно зі Словом Божим: «... бо який Він, такі й ми на цім світі» (1 Ів. 4:17).

Олексій ВОЛЧЕНКО.

Я прочитав
останню
сторінку Біблії.
Закінчиться
все добре.

Біллі Грем

У Чернівцях церква вдруге передала лікарні кисневий концентратор для допомоги хворим на COVID-19

Служителі церкви «Емануїл» міста Чернівців передали обласній клінічній лікарні кисневий концентратор – апарат, особливо потрібний за нинішніх умов.

Як відомо, Чернівецька область лідирує за кількістю хворих на COVID-19 в Україні. Концентратор кисню дає можливість полегшити стан важко хворих на коронавірус, в яких порушується робота дихальної системи. Таким пацієнтам потрібен кисень вищої концентрації, ніж у звичайному повітрі.

Пастор церкви Олександр Григорчук та служителі Віталій Клодницький, які передали апарат лікарні, повідомили, що це вже другий апарат, який віряни придбали для лікарень міста. Цього разу медтехніку вартістю майже 40 тисяч гривень отримало інфекційне відділення обласної лікарні.

За словами лікарів, апаратура слугуватиме не тільки під час епідемії, але й знадобиться пізніше для пацієнтів з іншими порушеннями функцій дихальної системи.

Про потребу у кисневих концентраторах служителі церкви «Емануїл» дізналися через одного з членів громади, який працює у відділенні реанімації обласної лікарні.

«Ці апарати в край важливі та потрібні лікарні, – каже лікар-інфекціоніст Анна Драгануш. – Ще є необхідність у розхідниках до концентраторів, масках та кисневих подушках для пацієнтів».

Християни вірять, що їхній вклад в оснащення обласної лікарні в Чернівцях допоможе рятувати людям життя. І просять молитися за тих, хто потерпів від цієї важкої інфекції.

chve.org.ua.

Чи Бог справжній?

Учені надають переконливі причини віри в Бога на основі знань про код ДНК.

Британський філософ, доктор Ентоні Флю був затятим атеїстом. Він брав участь у всіляких дебатах. Однак наукові відкриття змусили його зробити зовсім інший висновок. У телеінтерв'ю у грудні 2004 року він сказав: «Верховний Розум – єдине раціональне пояснення зародження життя і складності природи».

Найбільше на нього вплинуло відкриття коду ДНК. Ось чому.

ДНК у клітинах нашого тіла дуже схожа на комп'ютерну програму. Комп'ютерна програма – це набір одиниць і нулів (так званий «бінарний код»). Певна послідовність цих одиниць і нулів змушує програму виконувати ті чи інші дії.

У такий самий спосіб ДНК складається з чотирьох основних хімічних елементів: А – аденіну, Т – тиміну, G – гуаніну та С – цитозину. Як і одиниць та нулів, ці букви розташовані у клітинах тіла у своєму порядку: CGTGTGACTCGCTCCTGAT і так далі. Порядок їхнього розташування спричиняє те чи інші дії клітини.

Дивовижним є факт, що в такому крихітному місці, як клітина тіла, цей код може налічувати три мільярди комбінацій букв!

Щоб досягнути кількості інформації ДНК в одній клітині, наводимо аналогію: «Щоб прочитати код з однієї клітини вголос, знадобиться 33 роки за умови, що читатимуть цілодобово зі швидкістю три букви на секунду».

Але і це ще не все. Було відкрито, що 99,9% вашого ДНК схоже на ДНК усіх інших людей. Те, що робить вас

унікальним і відмінним від інших, залежить від порядку розташування елементів у ДНК.

У вашій клітині є тримільярдний буквенний код, який належить лише вам. Цей код визначає, хто ви, і змушує вашу клітину поводитися певним чином.

Доктор Френсіс Коллінз, керівник проекту «Геном людини» (який і обґрунтував структуру людського коду ДНК), сказав: «ДНК – це інструкційний алгоритм, програма, що встановлена у ядрі кожної клітини».

Перрі Маршал, фахівець у сфері технологій, прокоментував це так: «Немає на світі програми, за якою би не стояв хтось. Чи це програма, чи код, чи мовне повідомлення – за ним завжди стоїть Розум».

Згідно з Біблією, Бог є не просто Творцем нашого існування. Стосунки з Ним роблять це існування змістовним. Бог є джерелом щастя, мудрості і любові. Він дає усе це нам безкоштовно – треба тільки повірити і довіритися Йому. Він – найбільше і найнадійніше джерело підтримки у житті. Він придумав ДНК, Він знає краще, як ми маємо працювати. Він пропонує нам Свою підтримку з великої любові до нас.

Церква «Христа Спасителя»

Щонеділі о 10-й – загальне зібрання
Щопонеділка о 19-й – молитва за зцілення
Щоп'ятниці о 19-й – вивчення Біблії
Щосуботи о 17-й – молодіжне зібрання
м. Сколе, вул. Стрийська, 28-а

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).
На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні Істини».

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

...Бог є любов...
(1 Івана 4:16)

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ
М. ПРАГА

Неділя 11:00
П'ятниця 19:00 (святко)
Субота 19:00 (молитовне)

ул. Jeseninoва 77,
Praha 3

+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр
+420776689808 Олександр

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ОТОЧИВ ТИ МЕНЕ
ЗЗАДУ Й СПЕРЕДУ,
І РУКУ СВОЮ НАДО МНОЮ
ПОКЛАВ

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

ПОЛЬЩА
ВАРШАВА, вул. Виборна, 20 (Warszawa, ul. Wyborna, 20, 03-68); НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 17.30;
ВАРШАВА, вул. Клопотовського, 11 (зупинка «Парк Празький») (Warszawa, ul. Kłopotowskiego, 11); НЕДІЛЯ – 14 год.;
ЛЮБЛІН, вул. Млинська, 11 (Lublin, ul. Mlynska, 11); НЕДІЛЯ – 11 год.

ІТАЛІЯ
Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 12.30, ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. +39 (328)271-50-33.

ВІРУЮ
№ 6 (257)
Червень 2020 р.
Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»
Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК
Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.